

Notiser

Att klandra sig själv

Ett överraskande problem rörande klander har nyligen presenterats i forskningslitteraturen.¹ Till vardags antar vi att det är olämpligt att klandra någon för något om man är en lika god kålsupare själv. Om både *A* och *B* exempelvis har glömt att gratulera sin mamma på födelsedagen så är det knappast på sin plats för *A* att klandra *B* för att ha glömt att gratulera sin mamma på födelsedagen (oberoende av om *B* faktiskt är *klandervärd* för denna fadäs).

Vi klandrar ofta också oss själva för olika saker. Det vore till exempel inte förvånande om *A* i exemplet ovan klandrar sig själv för att ha glömt att gratulera sin mamma på födelsedagen.

Problemet är att ett sådant agerande tycks förbise det enkla faktumet att varje person är en exakt lika god kålsupare som sig själv. Om det inte är passande för *A* att klandra *B* för att göra *X* när *A* själv gör *X*, så torde det aldrig vara passande för *A* att klandra *A* för att göra *X*, eftersom *A* i sådana situationer alltid själv gör *X*.

Så kanske är det aldrig passande att klandra sig själv.

1. Patrick Todd och Brian Rabern, "The Paradox of Self-Blame". *American Philosophical Quarterly* 59 (2022), nr 2, s. 111–25.

Medarbetare i detta nummer av *Filosofisk tidskrift*: *Per Algander* är universitetslektor i filosofi vid Umeå universitet, *Emil Andersson* är forskare i praktisk filosofi vid Uppsala universitet, *Lars Bergström* är professor emeritus i praktisk filosofi vid Stockholms universitet, *Eva Erman* är professor i statsvetenskap vid Stockholms universitet, *Niklas Juth* är professor i medicinsk etik vid Uppsala universitet och *Torbjörn Tännsjö* är professor emeritus i praktisk filosofi vid Stockholms universitet.